Весни такої розквітають пензлі.
І кольори… Предивні кольори…
Час світлотіней, музики, поезії,
Легких світанків і розквітлих рим.

І що такого, що дівча тікає
Туди, де серце плавиться в огні?
Смутна втікачка з маминого раю,
За неї страшно, Господе, мені.

Вона домчить, вона таки прорветься
Крізь всі заслони, згари, блокпости.
Хто спинить лет закоханого серця,
Обпеченого болем самоти?

І тільки вітер, і сліди гарячі…
У небо наїжачені стволи…
Схитнеться небо. Але тут не плачуть
За тими, що у землю полягли…

Кохані очі в світовім розломі…
І ще квітучий весняний покров…
Не озирнеться. Не простить нікому
Свою навіки втрачену любов.

Така весна… Розкрилля квітопаду,
У мами дзбанок випадає з рук
Під безкінечні хрипи канонади
Пекельних градів і сліпих базук.

І попеліє брунька нерозквітла,
І котиться завія вогняна.
Уже світає. Та немає світла.
В сніги вмерза розстріляна весна.

Наталя Дзюбенко-Мейс